

Jak jsem byl léčen pro astma v průběhu 66 let svého života

Od narození v r. 1934 trpím průduškovým astmatem a až do r. 1960 mě sužoval také těžký ekzém. Podle vyprávění rodičů jsem od narození často prodělal opakované záchvaty dušení, tehdy považované za jakousi křeč hrtanu, později určené jako projevy záduchy, tedy astmatu. Tehdy jsem byl také léčen pro tyto obtíže v nemocnici. Od školního věku si již pamatuji sám, jaké záchvaty dušnosti, kašle jsem míval zejména při změnách počasí (hlavně před bouřkou) a jen vzácně krátká období mi umožňovala hrát si a stačit zdravým dětem. Z léků, které jsem v té době při potížích bral, si pamatuji hlavně na roztok Solutanu, jehož zápach se mi vryl natolik do paměti, že ještě dnes, když přijdu do styku s jeho některými komponenty, mám žaludeční problémy. Později přibýly práškové formy protiastmatických léků (Felsol, Yastyl, Asthmin, Ephemstmin, Astmatol), které mi poskytly na kratší nebo delší dobu dosti velkou úlevu od dušnosti. Součástí mé léčby byly také pobyty v lázních (Luhačovice), které mně však mnoho nepomáhaly, větší úlevu přinášely dočasné návštěvy ve vyšší nadmořské výšce. Brzy však i jejich účinek vymizel. Kromě Solutanu a protiastmatických prášků jsem měl doma malý inhalátor, do kterého se plnily roztoky s příměsí mentolu, eukalyptu či nějakého lesního aroma. Tyto inhalace jsem používal hlavně v nočních hodinách a často byl jejich účinek překvapivě dobrý.

Mezi léky, které jsem ve školním věku užíval, patřily i "astmatické cigarety" a pálení prášku na misce s vdechováním kouře takto vzniklého. Mne však tento kouř dráždil ke kašli a dušnost zhoršoval (kouření cigaret mi rodiče nedovolili, aby se ze mne nestal kuřák). V době hospitalizace v 14 letech jsem dostával také injekce Pyriferu hluboko do svalu, které u mne vyvolávaly zimnice, pak vysokou teplotu, ale dušnost nevylepšíly. Přibližně v té době mně také jistý sovětský lékař voperoval pod kůži malou částičku placenty (tehdy se věřilo, že výrazně zlepší celkový zdravotní stav), průběh mé nemoci se nezměnil. Jinak základem léčby těžkého astmatu v nemocnici byly injekce syntofylínu, kalcia, adrenalinu, sedastmonu, které přinášely okamžitou, ale jen dočasnou úlevu. Později k těmto preparátům přibýly ještě kortikoidy, hlavně hydrokortizon.

V r. 1952 (ve svých 18 letech) jsem byl poprvé vyšetřen u odborného lékaře alergologa, který zjistil kožními testy, že jsem precitlivělý zejména na domácí prach a prach ze stodol. Proto jsem prodělal léčbu prachovými vakcínami, vyrobenými z prachu dodaného z vlastního domácího prostředí. Léčba však nezměnila průběh mé nemoci. I nadále bylo mé astma provázeno častými obdobími zhoršení a opakovanou hospitalizací, jedenkrát s prokázaným zápallem plic. Výrazným pomocníkem pro zvládnutí záchvatu dušnosti byl koncem 50. let kapesní inhalátor s obsahem Euspiranu (předchůdce dnešních inhalátorů - Berotecu, Ventolinu a dalších). V letech 1958, 1960, 1961 mně výrazně pomohly ozdravné pobyty u moře.

V první polovině 60. let vyzkoušeli u mne lékaři i tzv. glomektomii, při které mně vyjmuli malé tělísko na krku, které podle tehdejších poznatků se účastnilo na "stahování" průdušek a jeho odstranění mělo zlepšit astma. U mne se žádný příznivý efekt nedostavil. Od konce r. 1969 se průběh a léčení astmatu ustálilo, přesto však jsem musel i při nastavené léčbě několikrát být léčen na klinice a dostávat kortikoidy celkově a od r. 1986 jsem bral Prednison trvale. V posledních 10 letech, kdy jsem dostal účinnější inhalační kortikoidy k potlačení zánětu (v poslední době Pulmicort), jsem mohl postupně Prednison vysadit, nemusím tolikrát inhalovat Berotec (v noci jen výjimečně) a od r. 1987 jsem nemusel pro své astma být léčen v nemocnici. Podle sdělení ošetřujícího lékaře se mé plicní funkce rovněž stabilizovaly.

Myslím si, že lidé, kteří dnes onemocní astmatem a jejich nemoc je včas a správně stanovena, nemusí projít takovým martyriem, které jsem prodělal já a mohou žít jako zdraví lidé.

15. 8. 2001 Pacient L.J., 67 let